

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati
Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos
centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera**

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

De Tempore

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1631

Paraphrasis in Epistolam B. Pauli I. Corinth. IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47044](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47044)

Math. 5.

Psalm. 4.

Sapient. 1.

Ecclesi. 1.

Leuit. 15.

Math. 16.

III.

uis tu aliter putes, quamuis non sentias, quamuis habes, credasque te desolatam & derelictam. Loquor autem hæc filiis bonæ voluntatis, qui pauperes sunt spiritu, qui terrena non sapiunt, sed amant, esuriuntque & sitiunt iustitiam ac virtutes. Non vobis hoc dico filij hominum, qui graui estis corde, qui diligitis vanitatem & queritis mendacium, hoc est, huius seculi figmentum, quod ostendit mentiturque se aliquid esse, cum nihil sit. Hoc quamdiu queritis, quamdiu diligitis, Deum amare, aut purè querere non potestis. Erratis miseri, magnipendentes quæ nulla sunt, cum quibus peribitis & nihil efficiemini, quod autem vestras posset saluare animas, negligitis. Secundum quod pro impetrando aduentu Dei in mentem tuam est necessarium, est munditia cordis. Neque enim cor inquinatum aut immundum introibit sapientia, nec habitabit in corpore subdito peccatis. Sit igitur in te timor Domini, qui super te vigilans, te custodiat, arceatque, ne Deum offendas, ne quoque intra te quippiam quod illi sit inimicum, foueas. Quare enim in veteri testamento toties, si quisquam immundum quid tetigerit, sua lauare vestimenta iubetur, immundumque se profiteri vsque ad vesperum, nisi vt intelligeremus quanta diligentia, qua vigilantia nobis custodiendum sit cor nostrum, ex quo egreditur quod coinquinat hominem?

Tertium est voluntatis nostræ conformitas cum diuina. Hæc conformitas non tam inuitat ad se Deum, quam seruat etiam. Dignatur enim libenter hominem sua visitatione Deus, dignatur sua in habitatione, vbi nullam senserit sibi fieri repugnantiam, vbi subiecta sibi inuenit omnia, qui est in secula benedictus, Amen.

DOMINICA IIII ADVENTVS DOMINICI,
Epistola B. Pauli Apostoli, I. ad Corinthios IV.

SC nos existimet homo vt ministros Christi, & dispensatores mysteriorum Dei. Hic iam queritur inter dispensatores, vt fidelis quis inueniatur. *M*ibi autem pro minimo est, vt à vobis iudicer, aut ab humano die. Sed neque meipsum iudico. *N*ihil enim mihi conscius sum, sed non in hoc iustificatus sum. *Q*ui autem iudicat me, Dominus est. Itaque nolite ante tempus iudicare, quousque veniat Dominus, qui & illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordium, & tunc laus erit unicuique à Deo.

PARAPHRASIS IN EANDEM EPISTOLAM.

Hanc Paulus scripsit epistolam Corinthijs, quos pseudoapostoli ad parum bene sentiendum de Apostolo induxerant, causantes non verum esse ipsum Apostolum, infacundum, contemptibilem, atque ideo contemendum. Ad quod sobriè, humiliterque Apostolus respondens, Sic, inquit, nos, id est, me & Apollinam existimet homo, vt ministros Christi. Nolo enim plus minusve de nobis quis sentiat, quam diuinitus est nobis concessum. Sumus enim non viliores quam ministri Christi & dispensatores mysteriorum, hoc est, ecclesiasticorum sacramentorum Dei. Nolumus quis

nos

nos æstimet, quasi haberi æstimariue optemus Domini. Sed dubitant quidam de nostra fidelitate, idcirco queritur inter vos, quis inter dispensatores fidelis inueniatur, cui sit meritò credendum, quique rectè & fideliter omnia dispenset, quandoquidem non omnes quæ Iesu Christi, sed magis quæ sua sunt querunt.

Subindicat autem hic vel propterea Corinthios reprehensibiles, quod ipsi hic inquirere præsumant, id quod post hanc vitam Dominus est factururus, & suos prælatos, à quibus ipsi debent iudicari, contendant iudicare. Vos, inquit, iudicatis dispensatores, alios fideles, alios infideles. Mihi autem pro minimo est, cuiusmodi iudicer, puta in facundus, contemptibilis, aut non syncerus, & hoc siue à vobis, siue ab humano die. Humanum diem hoc tempus vocat Apostolus, quo homines vt homines se inuicem iudicant, ignorantia & affectionibus deprauati. Sed neque me ipsum iudico. Quanto igitur minus vos iudicare potestis me quam ego, qui me ipsum penitus noui? Quamuis enim nullius peccati grauioris aut lethalis mihi conscius sum, non tamen propterea iustificatus sum, nec iustum me confiteri audeo. *Delicta enim quis intelligit?* Qui autem iudicat me, Dominus est. Hic absque hæsitacione nouit omnia. Nam etsi post conuersionem meam in apostolatu malè infideliter uegisse me non recolam, nõ tamen propterea gloriari præsumo: quoniam sub illo iudice virtutes etiam humanæ trepidabunt. Hæc autem omnia exaggerat Paulus sese humilians, quo illos ad mentem saniozem, qui ad vindicandum erant proni, reduceret. Ided sequitur: Ita que nolite ante tempus iudicare, præcipue in dubijs & incertis, nec in alios sententiam pronunciarè, qui syncero, qui fideoue ambulè animo, aut qui prædestinati, qui ue sint reprobandi. Hæc enim soli Deo sunt manifesta. Patebunt autem vobis quoque in tempore aduentus Christi, quo nos iudicabit omnes. Interim de huiusmodi nolite vos iudicare, vsquequo veniat Dominus, qui illuminabit abscondita tenebrarum, occulta peccata faciens manifesta, & manifestabit consilia cordium, id est, cogitationes firmas, animamque & intima cordium secreta nudans. Tunc enim & simplicitas & hypocrisis apparebit, & videbuntur plerique vtiles fuisse & digni, qui hic habiti sunt despecti, quomodo multi quoque qui hic aliquid videbantur esse, ibi inuenientur inglorij. Et tunc Deo arcana cordium reuelante vnicuique laude digno erit laus à Deo. Interim obseruandum & illud Euangelicum: *Nolite iudicare, & non iudicabimini.* Et illud Ecclesiastici: *Ne laudes hominem in vita sua.* De omnibus quidem bene sentire, charitatis est & sanctæ simplicitatis. Hic enim nullum conscientie est periculum, tamen fallaris. Porro laudibus hominem extollere nimis apud alios, est interdum alios fortasse laude digniores deprimerè, aut eos qui tuo testimonio credunt improvidi fallere. Non rarè enim fidimus aliorum laudibus & commendacione fulcitos ad officia honoresque promoueri, quorum tamen vita moresque vbi postea clarius eruperunt, etiam eos, qui ante commendabant, & fautores fuerant improvidarum laudum suarum, non potuisse non erubescere. Tu igitur lauda parce, sed vituperas parcius.

ERat multorum opinio eo tempore, quo Iudæi ad Ioannem miserunt legatos, Christum aut esse naturam, aut proximè nasciturum. Multæ namque prophetiæ de Christo aliquando futuræ, tunc consummari videbantur: atque hoc tempus Christi esse natiuitatis tempus ostendere. Quocirca, quia scriptum erat: *Non auferetur sceptrum de Iuda, & dux de scemore eius, donec veniat qui mittendus est, & ipse erit expectatio gentium*, cum semper hæctenus iudices, duces, reges, ac principes habuerint Iudæi ex sua gente proprios, semper eos quoque habituros illis promissum est, vsque ad tempus quo is qui mittendus erat (nimirum Christus) nasceretur. Principatu verò Iudæorum nunc in alienam gentem translato, atque alienigenæ tradito, Iudæorum stirpi sceptrum ablatum esse, & ducem de scemore Iudæ defecisse, palam significabatur, adesse tempus quo nasciturus prænunciatus erat Christus. Hoc itaq; Iudæi considerantes, non paruam habuere suspicionem de Ioanne ipsum fore Christum. Miserunt igitur ad illum nuncios, qui eum quis esset interrogarent. Et hoc recitat Euangelium hodiernum dicens:

Miserunt Iudæi ab Hierosolymis sacerdotes & Leuitas ad Ioannem, vt interrogarent eum: Tu quis es?

Iudæi Christum obseruabāt & Ioannem, ne fortè alter eorum esset Christus. Miserunt igitur ad Ioannem ipsum interrogantes. Quare, inquis, non miserunt ad Christum quoque interrogantes? Respondendum, maiorem eos opinionem habuisse de Ioanne, quam de Christo. Primum quidem, quod Ioannes de parentibus esset natus clarioribus, puta de Zacharia summo sacerdote, cuius fama non erat incelebris, aded vt Ioannis natiuitas præconiūm; mox nati diuulgabatur super omnia montana Iudææ. Tanquam enim de viro præstante nati infantis celebrabatur ortus. Christi verò obscurum putabant Iudæi esse ortum, vocantes eum fabri, seu Ioseph & Mariæ filium. Galilæam denique patriam eius contemptui habebant, vt bonus ille Nathanael diceret: *A Galilæa potest aliquid boni esse?* Deindè, Ioannes austeriorem agere videbatur vitam, quam Dominus Iesus, quare Ioannem propterea æstimabant sanctiorem. Induebatur namque Ioannes veste de pilis camelorum, & zona pellicea ad lumbos, quo conformis ad Helix vestitum accedebat. Abstinebat à sicera & vino. Antrum cubile erat. Cibus locusta & mel sylvestre. Christus verò nullo præ cæteris abstinebat cibo, nec alio quàm communi utebatur vestimento. Edebat, bibebat, conuiuia intrabat peccatorum & publicanorum, quorum saluti aduenerat. Quamobrem Iudæi aduersus eum murmurabant, vocantes eum hominem voracem, potatorem vini, amicum publicanorum & peccatorum. Tribuebant igitur Ioanni sanctitatis opinionem maiorem, quam Christo. Vide etiam quod solenniores nuncios miserunt ad Ioannem, quam ad Christum Iudæi. Ad Christum namque miserunt discipulos suos cum Herodianis. Porro hic sacerdotes mittunt & Leuitas ab Hierusalem, quo simul hos nuncios doctos in-

Ad Christum
aut non mi-
serunt Iudæi.

Lucæ 1.
Lucæ 2.

Matth. 23.
Marc. 6.
Ioan. 1.

Matth. 3.
Marc. 1.
4. Reg. 1.
Luc. 1.

Matth. 22.
Matth. 9.
Ibidem.

Matth. 23.
Marc. 12.